

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1406-1407/2567

บริษัท ฐ.ผู้ร้อง บริษัท ส.ผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 24, พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 37, พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 45, พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 37, พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45, พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 24, ป.พ.พ. มาตรา 159, พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 37

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยว่า พฤติการณ์เป็นการถูกกลั่นแกล้งถึงขนาดจึงเป็นโมฆียะ เป็นเหตุให้ผู้ร้องมีสิทธิบอกล้างบันทึกข้อตกลงได้ เป็นการวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีและระบุเหตุผลแห่งการวินิจฉัยไว้โดยชัดแจ้งตาม พ.ร.บ.อนุตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 37 วรรคสอง การอุทธรณ์ทำนองว่า การทำบันทึกข้อตกลงเป็นไปด้วยความสมัครใจ จึงมีผลสมบูรณ์ใช้ได้ ตามกฎหมายและมีได้ตกเป็นโมฆียะ เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและเนื้อหา ในประเด็นที่คณะอนุญาโตตุลาการได้วินิจฉัย โดยไม่ปรากฏว่าคณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยขัดต่อ วิธีพิจารณาหรือฝ่าฝืนต่อบทกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของ ประชาชน จึงไม่เข้าเหตุที่จะอุทธรณ์ตาม พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45 ศาลฎีกา ไม่รับวินิจฉัย สัญญาพิพาทที่ระบุให้ข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจากสัญญานี้ คู่สัญญาตกลงระงับข้อพิพาท ด้วยการอนุญาโตตุลาการ ณ สถาบันอนุญาโตตุลาการ (กรุงเทพมหานคร) จึงเป็นการกำหนด ขอบเขตแห่งข้อตกลงในการเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการไว้อย่างกว้าง เมื่อผู้ร้องยื่น คำเสนอข้อพิพาทให้ผู้คัดค้านชำระเงินประกันผลงานและเงินค่างานงวดสุดท้ายอันเนื่องมาจากการว่าจ้างก่อสร้างตามสัญญาดังกล่าว ซึ่งผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่าไม่ต้องรับผิดชอบชำระเงิ ดังกล่าว แก่ผู้ร้อง ถือเป็นกรณีมีข้อพิพาทเกิดขึ้นตามสัญญาพิพาทดังกล่าว จึงอยู่ในขอบเขตของสัญญา อนุญาโตตุลาการที่คณะอนุญาโตตุลาการจะวินิจฉัยได้และไม่ใช่ว่าข้อพิพาทที่เกินขอบเขตแห่ง ข้อตกลงในการเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการ ส่วนประเด็นข้อพิพาทเกี่ยวกับบันทึก ข้อตกลงว่ามีผลใช้บังคับตามกฎหมายหรือไม่นั้น เมื่อบันทึกข้อตกลงทำขึ้นเนื่องจากผู้ร้องเรียก ร้องเงินประกันผลงานและเงินค่างานงวดสุดท้าย ย่อมถือเป็นข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องและเกิดขึ้นจาก สัญญาจ้างก่อสร้างซึ่งต้องวินิจฉัยถึงสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาจ้างก่อสร้างเช่นเดียวกัน ผู้ร้องย่อม มีสิทธิเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการและคณะอนุญาโตตุลาการมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดใน ส่วนบันทึกข้อตกลงดังกล่าวด้วย ซึ่งเป็นอำนาจในการวินิจฉัยขอบเขตอำนาจของตนรวมถึง ความมีอยู่และความสมบูรณ์ของสัญญาอนุญาโตตุลาการตาม พ.ร.บ.อนุญาตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 24

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกผู้ร้องในสำนวนแรกซึ่ง เป็นผู้คัดค้านในสำนวนหลังว่า ผู้ร้อง และเรียกผู้คัดค้านในสำนวนแรกซึ่งเป็นผู้ร้องในสำนวนหลัง ว่า ผู้คัดค้าน สำนวนแรก ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ โดย ให้ผู้คัดค้านชำระเงิน 9,615,070.72 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 3 ปี นับแต่วันที่ 10

มีนาคม 2565 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง และขอให้บังคับผู้คัดค้านรับผิดชอบค่าป่วยการ อนุญาตตุลาการ และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในชั้นอนุญาตตุลาการ ค่าบริการผู้แทนหรือบุคคลเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ร้องที่ชำระไปในชั้นอนุญาตตุลาการรวมเป็นเงิน 113,663.50 บาท แก่ผู้ร้อง ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ศาลปฏิเสธไม่รับบังคับตาม คำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการ ให้ผู้ร้องชำระค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในชั้น อนุญาตตุลาการ ค่าป่วยการอนุญาตตุลาการ และค่าบริการผู้แทนหรือบุคคลเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาตตุลาการแทนผู้คัดค้าน ส่วนวันหลัง ผู้คัดค้านยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 21/2564 ลงวันที่ 10 มีนาคม 2565 ให้ผู้ร้องชำระค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในชั้นอนุญาตตุลาการ ค่าป่วยการ อนุญาตตุลาการ และค่าบริการผู้แทนหรือบุคคลเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินกระบวนการพิจารณา อนุญาตตุลาการแทนผู้คัดค้าน ผู้ร้องยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้บังคับ ตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการ ให้ผู้คัดค้านชำระเงิน 9,615,070.72 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับแต่วันที่ 10 มีนาคม 2565 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ให้ ผู้คัดค้านชำระค่าป่วยการอนุญาตตุลาการและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในชั้นอนุญาตตุลาการ ค่าบริการ ผู้แทนหรือบุคคลเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในส่วนของผู้ร้องที่ชำระไปในชั้น อนุญาตตุลาการรวมเป็นเงิน 113,663.50 บาท ให้ยกคำร้องของผู้คัดค้าน กับให้ผู้คัดค้านใช้ ค่าค่าธรรมเนียมแทนผู้ร้องทั้งสองส่วน โดยกำหนดค่าทนายความ 20,000 บาท ให้คืน ค่าขึ้นศาลที่ผู้ร้องและผู้คัดค้านเสียเกินมาฝ่ายละ 25,000 บาท แก่ผู้ร้องและผู้คัดค้าน ผู้คัดค้าน อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า ผู้ ร้องและผู้คัดค้านมีฐานะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2558 ผู้คัดค้านทำ สัญญาจ้างกับการไฟฟ้านครหลวงรับจ้างก่อสร้างบ่อพักและงานร้อยสายไฟฟ้าใต้ดิน ร่วมกับ โครงการก่อสร้างถนนศรีนครินทร์ - ร่มเกล้า (ช่วงที่ 1) กรุงเทพมหานคร ต่อมาเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2558 ผู้ร้องตกลงรับจ้างก่อสร้างงานดังกล่าวกับผู้คัดค้านตกลงค่าจ้าง 194,796,700 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่ม 13,635,769 บาท รวมเป็นเงิน 208,432,469 บาท โดยมีข้อตกลงว่าข้อพิพาทที่ เกิดขึ้นตามสัญญานี้ คู่สัญญาตกลงระงับข้อพิพาทโดยอนุญาตตุลาการ ณ สถาบัน อนุญาตตุลาการ (กรุงเทพมหานคร) เป็นผู้ชี้ขาด ผู้ร้องส่งมอบงานงวดสุดท้ายและแจ้งให้ผู้คัดค้าน ชำระค่าจ้างงวดสุดท้าย 12,716,063.01 บาท แต่ผู้คัดค้านไม่ชำระเงินค่าจ้างและเงินอื่น ๆ ตามที่ผู้ ร้องเรียกร้อง ต่อมาเมื่อวันที่ 14 มกราคม 2563 ผู้ร้องกับผู้คัดค้านทำบันทึกข้อตกลง ภายหลังผู้ร้อง มีหนังสือขอบอกกล่าวบันทึกข้อตกลงดังกล่าว และเมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2564 ผู้ร้องยื่นข้อเสนอ ข้อพิพาทต่อสถาบันอนุญาตตุลาการ สำนักงานศาลยุติธรรม เพื่อขอให้มีคำชี้ขาดให้ผู้คัดค้าน ชำระเงินแก่ผู้ร้อง ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านและยื่นคำร้องขอให้คณะอนุญาตตุลาการวินิจฉัยขอ บำนาจตามมาตรา 24 คณะอนุญาตตุลาการมีคำสั่งเห็นควรรับฟังข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐาน และจะวินิจฉัยคำร้องดังกล่าวในประเด็นข้อพิพาทที่ได้กำหนดไว้ และกำหนดประเด็นข้อพิพาทว่า ข้อ 1 ผู้คัดค้านจะต้องชำระเงินประกันผลงานและค่าจ้างงวดสุดท้ายแก่ผู้ร้องหรือไม่ เพียงใด ข้อ 2 บันทึกข้อตกลงระหว่างผู้ร้องกับผู้คัดค้านฉบับลงวันที่ 14 มกราคม 2563 มีผลใช้บังคับ ตามกฎหมายได้หรือไม่ เพียงใด ข้อ 3 ผู้ร้องมีสิทธิเสนอข้อพิพาทนี้ต่อคณะอนุญาตตุลาการ หรือไม่ ต่อมาเมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2565 คณะอนุญาตตุลาการมีคำชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงิน 9,615,070.72 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับแต่วันที่ได้มีคำชี้ขาด (วันที่ 10

มีนาคม 2565) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง ให้ผู้คัดค้านรับผิดชอบชำระค่าใช้จ่ายในชั้น
อนุญาโตตุลาการ ค่าป่วยการอนุญาโตตุลาการ และค่าบริการผู้แทนหรือบุคคลเพื่อช่วยเหลือใน
การดำเนินกระบวนการพิจารณาอนุญาโตตุลาการฝ่ายละ 10,000 บาท ตามสำเนาคำชี้ขาดของคณะ
อนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ 21/2565 คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของ
ผู้คัดค้านประการแรกว่า การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการจะเป็นการ
ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือไม่ ผู้คัดค้านอุทธรณ์ว่า คำชี้ขาดของ
คณะอนุญาโตตุลาการมิได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดี และมีได้ระบุเหตุผลแห่งการวินิจฉัย
โดยชัดแจ้ง เนื่องจากคู่พิพาทโต้แย้งกันตามคำเสนอข้อพิพาทและตามคำคัดค้านเฉพาะเพียง
ประเด็นเดียวว่าบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ 14 มกราคม 2563 ตกเป็นโมฆียะเนื่องจากผู้คัดค้าน
ทำกลฉ้อฉลต่อผู้ร้องเพื่อให้ลงชื่อในบันทึกข้อตกลงดังกล่าวหรือไม่เท่านั้น คณะอนุญาโตตุลาการ
จึงมีอำนาจข้อเท็จจริงอื่นที่คู่พิพาทมิได้โต้แย้งในคำเสนอข้อพิพาทและคำคัดค้านมาใช้รับฟังเป็น
พยานหลักฐาน แต่ปรากฏว่าไม่มีส่วนใดเลยในคำชี้ขาดที่วินิจฉัยว่าผู้คัดค้านได้ทำกลฉ้อฉลต่อผู้ร้อง
อย่างไร และกลฉ้อฉลนั้นถึงขนาดหรือไม่ จึงเป็นคำชี้ขาดที่มิได้วินิจฉัยชี้ขาดในประเด็นแห่งคดีและ
ส่งผลให้เป็นคำชี้ขาดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดจะเป็นการขัดต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนนั้น เห็นว่า ในชั้นอนุญาโตตุลาการผู้ร้องยื่น
คำเสนอข้อพิพาทว่า ผู้ร้องทำสัญญาจ้างก่อสร้างกับผู้คัดค้าน ผู้ร้องส่งมอบงานงวดสุดท้าย
ตามกำหนดและแจ้งให้ผู้คัดค้านชำระค่างานงวดสุดท้าย แต่ผู้คัดค้านแจ้งว่าปิดงบการเงินประจำปี
ไปแล้วจะขอชำระบางส่วน ส่วนเงินค่าจ้างงวดสุดท้ายจะชำระในลักษณะเป็นการจ้างงานใหม่ ผู้
ร้องหลงเชื่อจึงยินยอมลงชื่อในบันทึกข้อตกลง แต่ผู้คัดค้านนำงานใหม่ไปว่าจ้างบุคคลอื่น
การกระทำของผู้คัดค้านเป็นการฉ้อฉลให้ผู้ร้องลงชื่อในบันทึกข้อตกลงซึ่งผู้ร้องได้บอกกล่าวบันทึก
ข้อตกลงดังกล่าวแล้ว ขอให้คณะอนุญาโตตุลาการชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงินประกันผลงานและ
เงินค่างานงวดสุดท้ายแก่ผู้ร้อง ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่า ผู้คัดค้านตรวจสอบเอกสารแล้วปรากฏว่า
มีแต่เงินประกันผลงานและเงินค่าจ้างค้างชำระเป็นจำนวนตามบันทึกข้อตกลงเท่านั้น จึงทำบันทึก
ข้อตกลงโดยผู้ร้องสละสิทธิที่จะเรียกร้องเงินอื่นได้อีก บันทึกข้อตกลงดังกล่าวเป็นการจัดทำขึ้น
ตามความประสงค์ของคู่สัญญามีได้เกิดจากกลฉ้อฉล และถือได้ว่าเป็นการแปลงหนี้ใหม่ ผู้คัดค้าน
ไม่ต้องรับผิดชอบในเงินค่าจ้างงวดสุดท้ายรวมถึงเงินประกันผลงานที่ผู้ร้องเรียกร้อง และผู้ร้องไม่มีสิทธิ
เสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการเนื่องจากข้อพิพาทไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับสัญญาจ้าง คณะ
อนุญาโตตุลาการกำหนดประเด็นข้อพิพาทโดยความเห็นชอบของคู่พิพาททั้งสองฝ่าย ดังนี้ ข้อ 1
ผู้คัดค้านจะต้องชำระเงินประกันผลงานและค่าจ้างงวดสุดท้ายแก่ผู้ร้องหรือไม่ เพียงใด ข้อ 2
บันทึกข้อตกลงระหว่างผู้ร้องกับผู้คัดค้านฉบับลงวันที่ 14 มกราคม 2563 มีผลใช้บังคับ
ตามกฎหมายได้หรือไม่ เพียงใด และ ข้อ 3 ผู้ร้องมีสิทธิเสนอข้อพิพาทนี้ต่อคณะอนุญาโตตุลาการ
หรือไม่ ต่อมาคณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาพยานหลักฐานและมีคำชี้ขาดวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า
ผู้คัดค้านยังไม่ได้จ่ายเงินประกันผลงานและเงินค่าจ้างงวดสุดท้าย และวินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาท
ข้อ 2 ว่า หลังจากที่ได้ทำบันทึกข้อตกลงแล้ว กรรมการผู้ร้องได้โทรศัพท์พูดคุยกับทนายความของ
ผู้คัดค้าน วิศวกรของผู้คัดค้าน และผู้จัดการโครงการ สอบถามเกี่ยวกับเรื่องเงินค่าจ้างงวดสุดท้าย
ตลอดมา และต่อมาเมื่อปรากฏว่าผู้คัดค้านนำงานใหม่ไปว่าจ้างผู้อื่น ผู้ร้องจึงมีหนังสือขอบอกกล่าว
ข้อตกลง พยานหลักฐานของผู้ร้องมีน้ำหนักรับฟังได้ว่า ผู้ร้องมิได้มีเจตนาสละสิทธิที่จะไม่เรียกร้อง
ค่าจ้าง ค่างานเพิ่มเติม ค่าเสียหาย หรือเงินอื่นใดตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าว ที่ผู้ร้องลงลายมือชื่อ

ในบันทึกข้อตกลงเนื่องจากผู้คัดค้านอ้างว่าเป็นแบบฟอร์มเพื่อใช้ในการปิดบัญชี และผู้ร้องต้องการรับเงินเป็นเงินประกันผลงานและค่าจ้างบางส่วนเพื่อนำไปชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ซึ่งผู้ร้องนัดหมายเอาไว้ล่วงหน้า อีกทั้งผู้ร้องยังเชื่อใจว่าผู้คัดค้านจะนำงานใหม่มาว่าจ้าง และหากผู้ร้องไม่ยินยอมลงลายมือชื่อในบันทึกข้อตกลง ผู้คัดค้านจะไม่ยินยอมจ่ายเงินใด ๆ เมื่อผู้ร้องบอกกล่าวข้อตกลงดังกล่าว ข้อตกลงในส่วนที่อ้างว่าผู้ร้องสละสิทธิเรียกร้องเงินค่าจ้างหรือเงินอื่นใดจึงไม่มีผลใช้บังคับ และมีคำชี้ขาดให้ผู้คัดค้านชำระเงินค่าจ้างและเงินประกันผลงานรวมเป็นเงิน 9,615,070.72 บาท แก่ผู้ร้อง จึงเป็นกรณีที่คณะอนุญาโตตุลาการใช้ดุลพินิจซึ่งน้ำหนักจากพยานหลักฐานทั้งปวงแล้ววินิจฉัยว่าพฤติการณ์ดังกล่าวที่ปรากฏในคำชี้ขาดถือเป็นการถูกกลฉ้อฉลถึงขนาด จึงเป็นโมฆียะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 159 เป็นเหตุให้ผู้ร้องมีสิทธิบอกกล่าวบันทึกข้อตกลงดังกล่าวได้ คำชี้ขาดในส่วนนี้จึงเป็นการวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีและระบุเหตุผลแห่งการวินิจฉัยไว้โดยชัดแจ้งตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 37 วรรคสอง การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดดังกล่าวไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน อุทธรณ์ของผู้คัดค้านข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้คัดค้านทำนองว่า การทำบันทึกข้อตกลงเป็นไปด้วยความสมัครใจอันเกิดจากการพิจารณาไตร่ตรองและมีอำนาจเจรจาต่อรองที่ทัดเทียมเสมอกัน บันทึกดังกล่าวจึงมีผลสมบูรณ์ใช้ได้ตามกฎหมายและมีได้ตกเป็นโมฆียะนั้น เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและเนื้อหาในประเด็นที่คณะอนุญาโตตุลาการได้วินิจฉัย โดยไม่ปรากฏว่าคณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยขัดต่อวิธีพิจารณาหรือฝ่าฝืนต่อบทกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงไม่เข้าเหตุที่จะอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 45 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้คัดค้านประการต่อมาว่า คำชี้ขาดเป็นการวินิจฉัยข้อพิพาทที่ไม่อยู่ในขอบเขตของสัญญาอนุญาโตตุลาการ หรือเป็นคำวินิจฉัยเกินขอบเขตแห่งข้อตกลงในการเสนอข้อพิพาท และเป็นคำชี้ขาดที่ไม่สามารถจะระงับโดยการอนุญาโตตุลาการหรือไม่นั้น เมื่อพิเคราะห์ตามสัญญาจ้างก่อสร้าง ข้อ 25 ระบุให้ข้อพิพาทที่เกิดขึ้นตามสัญญานี้ คู่สัญญาตกลงระงับข้อพิพาทโดยอนุญาโตตุลาการ ณ สถาบันอนุญาโตตุลาการ (กรุงเทพมหานคร) เป็นผู้ชี้ขาด ตามสัญญาดังกล่าวจึงกำหนดขอบเขตแห่งข้อตกลงในการเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการไว้อย่างกว้าง เมื่อผู้ร้องยื่นคำเสนอข้อพิพาทให้ผู้คัดค้านชำระเงินประกันผลงานและเงินค่างานงวดสุดท้ายอันเนื่องมาจากการว่าจ้างก่อสร้างตามสัญญาจ้างก่อสร้างดังกล่าว ซึ่งผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่าไม่ต้องรับผิดชอบชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้ร้อง ถือเป็นการมีข้อพิพาทที่เกิดขึ้นตามสัญญาจ้างก่อสร้างดังกล่าว จึงอยู่ในขอบเขตของสัญญาอนุญาโตตุลาการที่คณะอนุญาโตตุลาการจะวินิจฉัยได้และไม่ใช่คำชี้ขาดที่เกินขอบเขตแห่งข้อตกลงในการเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการ ส่วนประเด็นข้อพิพาทในข้อ 2 เกี่ยวกับบันทึกข้อตกลงว่ามีผลใช้บังคับตามกฎหมายหรือไม่นั้น เมื่อบันทึกข้อตกลงทำขึ้นเนื่องจากผู้ร้องเรียกร้องเงินค่างานงวดสุดท้ายและเงินประกันผลงานตามสัญญาจ้างก่อสร้าง ย่อมถือเป็นข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องและเกิดขึ้นจากสัญญาจ้างก่อสร้างซึ่งต้องวินิจฉัยถึงสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาจ้างก่อสร้างเช่นเดียวกัน ผู้ร้องย่อมมีสิทธิเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการและคณะอนุญาโตตุลาการมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดในส่วนบันทึกข้อตกลงดังกล่าวด้วย ซึ่งเป็นอำนาจในการวินิจฉัยขอบเขตอำนาจของตนรวมถึงความมีอยู่และความสมบูรณ์ของสัญญาอนุญาโตตุลาการ ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 มาตรา 24 การที่คณะอนุญาโตตุลาการใช้ดุลพินิจพิจารณาจาก

พยานหลักฐานแล้วว่าผู้ร้องไม่มีเจตนาจะทำบันทึกข้อตกลงและได้บอกกล่าวบันทึกข้อตกลงดังกล่าวแล้ว การที่ผู้ร้องเรียกร้องให้ผู้คัดค้านจ่ายเงินประกันผลงานและค่าจ้างงวดสุดท้ายจึงเป็นข้อพิพาทตามสัญญาจ้างซึ่งกำหนดให้ระงับข้อพิพาทโดยการอนุญาโตตุลาการ ผู้ร้องจึงมีสิทธิเสนอข้อพิพาทนี้ต่อคณะอนุญาโตตุลาการได้ คำชี้ขาดดังกล่าวเป็นการวินิจฉัยข้อพิพาทซึ่งอยู่ในขอบเขตของสัญญาอนุญาโตตุลาการและไม่เกินขอบเขตแห่งข้อตกลงในการเสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการ จึงชอบด้วยกฎหมาย การยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าวไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน อุทธรณ์ของผู้คัดค้านข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้บังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการมานั้น จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย พิพากษายืน ให้ผู้คัดค้านใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์แทนผู้ร้อง โดยกำหนดค่าทนายความ 10,000 บาท

องค์คณะ

ปิติ นาถะภักติ · ณรงค์ กลั่นวารินทร์ · เพิ่มศักดิ์ สายสีทอง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1406-1407/2567>